

Může se stát, že se moje vzpomínky smíchají, určitě jsem někdy jednou vystoupil na horu s Anne, ale to se muselo udát dávno jako jednu noc a jedno odpoledne. Hodí se to i k jiným nesmyslným obrazům. Co si počnem v mé situaci s názorem veřejnosti jedné bavorské nemocnice, ve které sem si koupil před 15 lety zubní kartáček? Co ode mě chce ta mladá, černobílá kočka, kterou můj školský učitel nakopal před očima třídy?

Ukřívá vzpomínka na nečitelný označený kousek dálnice nějaký skrytý význam, který nemůžu rozluštit?

Možná kolem mě běží už dávno můj život

v cenné uspořádané a filmařské představě,

ale já nejsem intelektuálně schopen tento film nadále sledovat.

Možná by to bylo i horší. Přinejmenším jsem se nepokusil podělit se o proviant s Anne, která bohužel nebyla po ruce. Bylo by to o to těžší, kdybych strčil čtyři české sušenky do kapsy její bundy, ne do moje. Ne, tady se mi dostávají dvě myšlenky do sporu, co je úplně normální za těchto okolností a nemusí to nikoho nadále znepokojovat.

Já musím jen oddělit správné myšlenky od těch zlých, jako sněhové vločky od per. Annine kapsy na bundě jsou teď moje. Mohou být nepřístupné - budu muset později mé úvahy sdělit výrobci na zipy, ale to jsou mé kapsy na bundě a mé sušenky. **Nemusím se o ně s nikým dělit.**